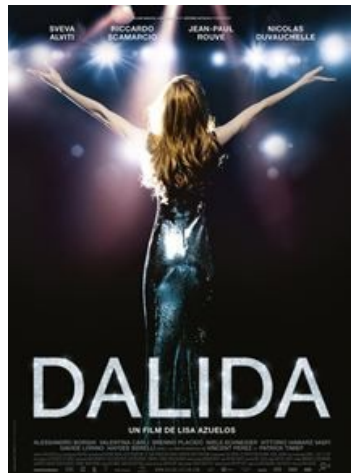

Musique !

Le 18ème Festival du Film Francophone s'achève aujourd'hui... nous laissant des chansons plein la tête ! Cette année en effet, la musique était à la fête ! Des succès récents comme **Dalida** de Lisa Azuelos, une sélection de films plus anciens aux musiques inoubliables comme **Les parapluies de Cherbourg**, des masterclass sur les musiques de films ou le rock : nos élèves ont été immergés toute la semaine dans un bain musical fort agréable. Cerise sur le gâteau, ils ont pu interviewer une de leurs stars, Sadek, rappeur confirmé, venu présenter **Tour de France**, où il partage l'affiche avec Gérard Depardieu. Vous l'aurez compris : ce 18ème festival a permis une fois de plus à nos élèves de profiter de la variété du cinéma francophone tout en découvrant les métiers du journalisme. Depuis quelques jours, on fredonne beaucoup au Lycée franco-hellénique Eugène Delacroix...

Dalida : pour ne pas vivre seul(e)

Jeudi 23 mars 2017, Centre Culturel Onassis. Le 18ème Festival du Film Francophone commence tout en paillettes, avec la projection du film **Dalida**, en présence de la réalisatrice, **Lisa Azuelos** et de l'incroyable **Sveva Alviti**, l'actrice principale.

Sveva Alviti interprète le rôle de Dalida à la perfection. De plus, la musique choisie correspond parfaitement à chaque période de sa vie, ce qui apporte un aspect comique ou tragique selon les moments... Dans la salle, le public chantait, dansait, riait et avait même quelquefois les larmes aux yeux. Cependant, les allers-retours dans le temps et le changement d'apparence des personnages rendent parfois le film un peu confus.

Un film triste mais puissant, que je recommanderais plutôt à des lycéens et des adultes.

Stella

Il s'agit d'un film biographique qui présente la vie tourmentée de Dalida, de son enfance difficile jusqu'à sa mort. À travers le film, nous suivons le parcours professionnel de la chanteuse, qui aboutit à un énorme succès. Le contraste avec sa vie personnelle, criblée d'échecs, n'en est que plus saisissant.

Personnellement, j'ai trouvé que c'était un film intéressant et surtout très émouvant. Lisa Azuelos, a su choisir des acteurs qui ressemblent vraiment aux personnes qu'ils incarnent, ce qui rend le film plus crédible.

Un oeil sur les films du festival

Un premier pas ambitieux dans le cinéma

Nicolas Bedos avait déjà dévoilé au grand jour sa finesse comique, tout au long de ses apparitions à la télévision française. Il nous propose aujourd'hui une vision des choses bien particulière et une écriture percutante avec *Mr et Mrs Adelman*. Le film met en scène la vie d'un couple d'artistes littéraires. La mort du mari est annoncée dès le début, sa femme commencera à raconter leur histoire à un journaliste après les funérailles prétendant qu'elle aurait mis fin aux jours de son mari.

Nicolas Bedos et Doria Tillier ont un jeu convainquant, mais leurs personnages éclipsent tous les autres. En effet le film se concentre principalement sur eux, laissant volontairement toute évolution de personnages secondaires de côté. On se rend compte des ellipses temporelles en voyant apparaître peu à peu des rides sur les visages. Chaque période de la vie du couple est filmée de manière différente.

En effet, au début de l'histoire, le spectateur fait face à des espaces clos, un éclairage sombre mais convivial avec des couleurs chaudes et la caméra est proche des personnages. Cependant la phase passionnelle dépassée, les espaces filmés sont plus spacieux et le cadre laisse le spectateur respirer. La troisième partie, qui retrace la vieillesse du couple, est tournée majoritairement en extérieur avec beaucoup de plans en contre-plongée. Tout ce cheminement fait ressentir les émotions voulues, celles des deux protagonistes. Ce film absorbe complètement son public.

Comment parler de ce film sans aborder l'humour ? On tient enfin un film français se voulant partiellement comique, d'une manière décalée. Le plus souvent basé sur le second degré ou sur l'humour noir, le film a provoqué à plusieurs reprises un rire collectif dans la salle même s'il m'a personnellement moins atteint que mes voisins.

A mon sens, on retrouve parfaitement la touche "Bedos" dans ce long métrage, qui fourmille de points de vues en filigrane sur notre société. Ce film propose une multitude de références qui font écho, même quelques jours après. Au final je suis heureux de ce premier pas qu'a fait Nicolas Bedos dans le cinéma, sans avoir perdu de ses convictions et de son talent pour cette première réalisation. Il est à la hauteur de ses ambitions, avec ce premier film abouti.

Alexis

La crise de la quarantaine !

Guillaume Canet réapparaît sur nos écrans dans son tout nouveau film *Rock'n Roll*, projeté pour la première fois à Athènes au cinéma Danaos, le 25 mars 2017. Une bonne équipe d'acteurs est présente, dont sa compagne Marion Cotillard, Gilles Lellouche, Philippe Lefebvre, Kev Adams et Ben Foster.

À l'âge de 43 ans, Guillaume Canet, qui menait jusqu'à présent une vie paisible et confortable, commence à se poser des questions sur sa réputation et son image quand une jeune collègue de 20 ans lui révèle qu'il n'est pas très « Rock ». Prêt à tout pour changer sa vie, il n'a qu'une seule idée en tête : rajeunir !

Un film comique, basé sur la crise de la quarantaine, qui n'a pas laissé indifférents les spectateurs : la salle était pleine et les gens riaient beaucoup. J'ai aimé comment Guillaume Canet nous faisait partager son quotidien, sa vie de famille et sa carrière. Aucun personnage n'est inventé ; les acteurs jouent leur propre rôle, ce qui donne un aspect réaliste au film.

Marion Cotillard est particulièrement irrésistible lorsqu'elle imite l'accent québécois, pour une audition d'un film. La fin, beaucoup trop exagérée, n'en est que plus décevante : on aurait préféré quelque chose de plus crédible. Malgré tout, c'était un bon film, dont je ne retiens que les côtés positifs !

Chloé D.

Baby(A)lone

Η ταινία **Baby(a)lone** είναι μια κινηματογραφική εκδοχή του βιβλίου **Amok**, συγγραφέας του οποίου είναι ο λουξεμβουργο-ιταλός **Tullio Forgiarini**. Στο βιβλίο περιέχονται οι εμπειρίες που μιας ομάδας ειδικής διδασκαλίας η οποία έχει ως στόχο να εξυπηρετήσει τους μαθητές που θέλουν να εγκαταλείψουν το σχολείο. Ο σκηνοθέτης **Donato Rotunno**, σε συνέντευξη που μας έδωσε, τονίζει τις διαφορές μεταξύ ταινίας και βιβλίου αν και συνεργάστηκε με τον συγγραφέα, διαφορές που οφείλονται στη δική του ματιά στο βιβλίο.

Η ταινία διαδραματίζεται στο Λουξεμβούργο. Στα μακρινά πλάνα διακρίνουμε πελώρια, μοντέρνα κτίρια και πράσινο. Τα χρώματα είναι ζωντανά, οι εικόνες καθαρές, ο καιρός ηλιόλουστος. Όλα αυτά έρχονται σε αντίθεση τόσο με τους πρωταγωνιστές όσο και με τα γεγονότα που διαδραματίζονται σε αυτή την σχεδόν τέλεια πόλη. Οι κύριοι χαρακτήρες είναι δύο παιδιά 14 και 13 χρόνων. Η ταινία εστιάζει στη ζωή ενός μικρού αγοριού στον οποίο η μητέρα του αναφέρεται « ως το μικρό της ατύχημα » αν και τον αγαπάει. Το αγόρι έχει έναν φίλο τον Johny που είναι φανταστικός. Τη μονοτονία στη ζωή του έρχεται να σπάσει η Shirley, 13 ετών οξύθυμη και ατίθαση, συμμαθήτρια από το σχολείο. Σε αυτό το ιδανικό από άποψη εξοπλισμού σχολείο, οι καθηγητές φαίνονται πρόθυμοι να βοηθήσουν τους μαθητές τους, κυρίως η Nathalie. Η καθημερινότητα των παιδιών δύσκολα θα χαρακτηριζόταν παιδική αν και οι επιθυμίες τους είναι αγνές. Κι αυτό αποδεικνύεται όταν κλέβουν το αυτοκίνητο της δασκάλας και όσα χρήματα βρίσκουν στο ντουλάπι της μητέρας του αγοριού για να πάνε σε ένα λούνα παρκ. Η όρεξη για παιχνίδι αλλά και η ανάγκη για ζωή μέσα από την παιδική αθωότητα κάνουν αυτούς τους μικρούς ανθρώπους να φαντάζουν πολύ καθημερινοί.

Μελίτη

J'ai tenu à tourner ce film en luxembourgeois, plutôt qu'en français afin de faire prendre conscience à la population luxembourgeoise que cela se passe chez nous, que c'est notre société qui est concernée.

Donato Rotunno

Un oeil sur les films du festival

L'outsider

Ο νεαρός Ζερόμ Κερβιέλ (Jerôme Kerviel) προσλαμβάνεται σε μία από τις μεγαλύτερες τράπεζες της Γαλλίας, την Société générale. Εκεί, αν και ξεκινά σαν ένας απλός υπάλληλος, οι ικανότητές του γίνονται γρήγορα αντιληπτές και ανεβαίνει στις πιο υψηλόβαθμες θέσεις της τράπεζας, στις οποίες ασχολείται κυρίως με την αγοροπωλησία μετοχών. Εκεί, αρχικά διστάζει να πάρει αποφάσεις, λόγω του μεγέθους των ποσών τα οποία καλείται να διαχειριστεί. Γρήγορα όμως αρχίζει να παίρνει ρίσκα με ποσά σχεδόν δεκαπλάσια από αυτά που του επιτρέπονται. Έτσι, εθισμένος σε αυτό το "παιχνίδι" των δισεκατομμυρίων ο πρωταγωνιστής δεν μπορεί να σταματήσει να "ποντάρει" με υπέρογκα ποσά.

Δεν σας κρύβω ότι διαβάζοντας την υπόθεση και βλέποντας το τρέιλερ της ταινίας, περίμενα να δω μια εξευρωπαϊσμένη εκδοχή του λύκου της wall street (the wolf of wall street), με λίγο πιο περιορισμένο, ενδεχομένως, προϋπολογισμό. Πραγματικά οι δύο ταινίες μοιράζονταν κοινά στοιχεία. Ένα εξ αυτών είναι η άμεση σχέση και των δύο ταινιών με την αγοροπωλησία μετοχών, γύρω από την οποία ξετυλιγόταν όλη η ιστορία. Επίσης οι συνεχείς ψυχολογικές μεταπτώσεις των χαρακτήρων, ανάλογα με την έκβαση των ρίσκων που έχουν πάρει, αποτελεί μία ακόμα ομοιότητα. Έκτος αυτών όμως, οι ταινίες είναι τελείως διαφορετικές. Αυτό φαίνεται αρχικά από τους πρωταγωνιστές,

Ο "λύκος της wall street" (ψευδώνυμο του πρωταγωνιστή της ομώνυμης ταινίας) είναι ένας άνθρωπος χωρίς ηθικούς φραγμούς, ο οποίος δεν διστάζει να εκμεταλλευτεί τους πελάτες του, για να βγάλει χρήματα, τα οποία συνήθως αξιοποιεί για την αγορά ναρκωτικών και την παρέα γυναικών ελευθερίων ηθών. Από την άλλη ο Ζερόμ είναι ένας κατά τα άλλα αρκετά ισορροπημένος άνθρωπος. Στην ταινία αυτή (L'outsider) φαίνεται επίσης και η κοινωνική υπόσταση της οικονομίας (για παράδειγμα δείχνει πως η αγορά έπεσε δραματικά μετά από μία έκρηξη στο Λονδίνο, γεγονός όμως που χαροποίησε ιδιαίτερα τον Ζερόμ, ο οποίος είχε προβλέψει την βουτιά αυτή). Το στοιχείο αυτό δεν υπήρχε στον λύκο της wall street και ήταν κατ' εμέ εξαιρετικά ενδιαφέρον.

Τι με εντυπωσίασε περισσότερο σε όλη την ταινία; Το πόσο πολύ έδειξε το βαθμό στο οποίο το χρήμα είναι εικονικό στις μέρες μας. Η τελευταία χρηματιστηριακή κρίση που

συνέβη στην Αμερική και επηρέασε και τις ευρωπαϊκές τράπεζες (το 2007) προκλήθηκε από την πλασματικότητα του χρήματος, καθώς η οικονομία λειτουργούσε με χρήματα που δεν υπήρχαν. Χαρακτηριστικό είναι ότι στην ταινία βλέπουμε στις οθόνες των υπολογιστών των χρηματιστών δισεκατομμύρια, ενώ μετρητά, σε χαρτονόμισμα, 200 ευρώ.

Εν κατακλείδι, θα πρότεινα ανεπιφύλακτα την ταινία L'outsider σε οποιονδήποτε ενδιαφέρεται για ταινίες που πραγματεύονται την φύση του τριτογενή τομέα. Παρότι έχει σαν θέμα ένα εξαιρετικά πολύπλοκο πεδίο, το οικονομικό, καταφέρνει να είναι εύκολα παρακολουθήσιμη. Αρκούν, για την κατανόησή της στοιχειώδεις γνώσεις περί οικονομικών, τις οποίες όμως θεωρώ ότι κατέχει ο μέσος θεατής. Εάν την παρακολουθήσετε, σας εύχομαι καλή διασκέδαση!

Αντώνης

Un oeil sur les films du festival

Les Innocentes

Η ΕΝΟΧΗ ΤΩΝ ΑΘΩΩΝ

Μια συγκινητική και παράλληλα καλογυρισμένη ταινία που μας μεταφέρει πίσω στην ιστορία στο τέλος του Β' Παγκοσμίου πολέμου και των δεινών που προκάλεσε. Η σκηνοθέτης Anne Fontaine, που συννείχε στη συγγραφή του σεναρίου, εστιάζει στις κακοποιήσεις γυναικών που έλαβαν χώρα σε ένα μοναστήρι Βενεδικτίνων. Ταυτόχρονα, αναδεικνύει αξίες όπως η μητρότητα και καταγγέλει όποιους και ό,τι ακυρώνουν την αγάπη της μητέρας προς το παιδί της καταπατώντας τα ανθρώπινα δικαιώματα.

Η ταινία υπογραμμίζει την αντίθεση πιστών (οι μοναχές επαφίενται στο Θεό που θα τις « βγάλει από τη δύσκολη θέση ») και αθέων (η νοσοκόμα του Ερυθρού Σταυρού Ματίλντι που επιμένει στο να τους δοθεί

ιατρική βοήθεια). Μέσα σε ένα κλίμα πολέμου όπου η σκληρότητα και ο πόνος υπερισχύουν και διανθισμένη με χιουμοριστικά στοιχεία που βοηθούν το θεατή να ανασάνει, η ιστορία εξελίσσεται μέσα από αργά πλάνα και πολλές ανατροπές.

Τα φαντασμαγορικά χιονισμένα δάση και τοπία ενισχύουν τις αντιθέσεις που θέλει να τονίσει η σκηνοθέτης αν και δεν αποφεύγει τα κλισέ (η δυσπιστία της

ηγουμένης απέναντι στην άπιστη νοσοκόμα) με αποτέλεσμα να έχεις την αίσθηση πως πρόκειται για μια υπόθεση όχι και τόσο πρωτότυπη.

Μαρία

Le petit locataire

Το θέμα της ταινίας είναι η εγκυμοσύνη της Νικόλ που στα 49 της μένει έγκυος. Έχοντας ήδη άλλα δύο παιδιά, αυτή η αναπάντεχη εγκυμοσύνη δημιουργεί προβλήματα στην ίδια και στα υπόλοιπα μέλη της πολυμελούς οικογένειας της αφού φέρνει τα πάνω κάτω στη ζωή τους. Ο ρόλος της μεγάλης σε ηλικία μητέρας της Νικόλ δεν θα αποδειχθεί ιδιαίτερα βοηθητικός. Ο

σύζυγός της, άνεργος τα δύο τελευταία χρόνια, νιώθει τον ερχομό ενός τρίτου παιδιού ως πίεση.

Η Nadège Loiseau, σκηνοθέτης και σεναριογράφος, τοποθετεί τους προσεκτικά επιλεγμένους ηθοποιούς της σε ένα φόντο με έντονα χρώματα που της επιτρέπουν να συνθέσει μια κωμωδία χωρίς υπερβολές και με

ανάλαφρο και ευχάριστο χιούμορ. Η σκηνοθέτης εστιάζει περισσότερο στα συναισθήματα των πρωταγωνιστών και εν γένει στις ανθρώπινες σχέσεις που αναπτύσσει χωρίς να διαταράσει το κωμικό στοιχείο.

Κατερίνα

Un oeil sur les films du festival

COMPTE TES BLESSURES

Η ταινία *Compte tes blessures*, σεναρίου και σκηνοθεσίας του Morgan Simon, είναι ένα κοινωνικό δράμα, το οποίο εκτυλίσσεται στην Γαλλία. Η υπόθεση αφορά έναν νεαρό 24 χρονών, τραγουδιστή χαρντ ροκ, ο οποίος έχει καλυμμένο το σώμα του με τατουάζ. Η μητέρα του νεαρού Vincent έχει αποβιώσει, παρόλ αυτά ο σκληρός πατέρας του, Hervé, έχει προχωρήσει την ζωή του. Με την είσοδο της γυναίκας, η ήδη κακή σχέση πατέρα-υιού, φθείρεται περαιτέρω καθώς ο Βινσεντ δεν αποδέχεται σε πρώτο στάδιο πως ο πατέρας του προχώρησε τόσο γρήγορα, και μια σειρά σοκαριστικών και δραματικών γεγονότων φέρνει την τελειωτική ρήξη στην σχέση των δυο αντρών. Η ταινία θίγει δυο πολύ βασικά προβλήματα, την αρνητική προκατάληψη της κοινωνίας απέναντι στους ανθρώπους με τατουάζ και της αμέλειας του πατέρα προς τον υιό του. Αρχικά καταρρίπτει το πρώτο στερεότυπο, παρουσιάζοντας έναν νεαρό με καλυμμένο το σώμα του, ο οποίος πα' όλα τα ψυχολογικά του προβλήματα, δεν συμφωνεί σαν χαρακτήρας με την έννοια του αλήτη που έχουν συνδεθεί στερεοτυπικά τα τατουάζ. Επιπλέον περνάει το μηνύμα πως όλα τα προβλήματα που διακατέχουν τον 24χρονο νεαρό πηγάζουν, όχι μόνο από τον θάνατο της μητέρας του αλλά κυρίως από την σχέση του με τον πατέρα καθώς στις δυο στιγμές συναισθηματικής του έκρηξης τον κατηγορεί πως ποτέ του δεν ενδιαφέρθηκε για αυτόν και πως είναι ανίκανος να εκφρασει την αγάπη του για αυτόν ακόμα και όταν ο Βινσεντ αναγκάζεται να τον παρακαλέσει για να την ακούσει.

Το πολύ καλό σενάριο της ταινίας συνοδεύεται από μια εξαιρετική ηθοποιία ιδιαιτέρως από τον πρωταγωνιστή Kevin Azais αλλά και πολύ καλή σκηνοθεσία η οποία ``αναγκάζει`` τον θεατή να εστιάσει στα μηνύματα που προσπάθησε επιτυχημένα να περάσει η ταινία.

Θέμις

Tour de France : Le rap en peinture

Tour de France, de Rachid Djaïdani, met en scène la collision de deux milieux opposés à tous les niveaux. On y retrouve Sadek (un rappeur issu de Seine-Saint-Denis, en banlieue parisienne) interprétant le rôle de Far'hook, rappeur également, contraint de se mettre au vert suite à une altercation à Paris. Sur les conseils de son manager, il rejoint Serge (Gérard Depardieu), maçon à la retraite et peintre amateur, et est chargé de le conduire dans un «tour de France» afin de reproduire certaines œuvres de Vernet.

Gérard Depardieu est excellent, totalement à l'aise dans son rôle de vieux renfermé, empli de préjugés envers ceux qu'il appelle des « français de seconde zone ». Sadek est également en confiance

malgré son manque de connaissance du métier d'acteur. Il reflète à merveille le jeune de cité tourné vers le rap et tout ce qui l'entoure, ce qui est logique puisque sa vie en est le parfait tableau.

Ces deux cultures, ces deux générations que tout semble opposer ne peuvent-elles vraiment pas cohabiter ? C'est à mon avis la question traitée dans ce long-métrage qui met l'accent sur le fait que toutes ces frontières ne sont en fait posées que par l'incompréhension liée au manque de communication. Et ces barrières peuvent tomber : Serge qui, au début du film, est totalement fermé au monde du rap et le compare même à du « bruit » va au final permettre à Far'hook de faire son concert à Marseille.

Le réalisateur bouleverse aussi les idées reçues en nous présentant un jeune rappeur cultivé, intelligent, bien loin des clichés traditionnels.

Deux bémols cependant. La dispute entre Far'hook et son rival, qui lui aura valu un exil d'une semaine, manque de crédibilité. Rachid Djaïdani aurait pu mettre en scène quelque chose reflétant mieux la réalité des milieux défavorisés.

De plus, les musiques rappées par Sadek ne sont pas à la hauteur de ce qu'il fait dans sa véritable carrière, on sent que son écriture a été influencée : une écriture indépendante, plus personnelle aurait donné plus d'identité au film.

Alexandre

Sadek : rencontre avec un insoumis

En 2012, Sadek se fait une place dans le rap français avec son album *La légende de Johnny Niuuum*, rivalisant désormais avec les plus grands. Avec *Tour de France*, road trip français où il partage l'affiche avec Depardieu, il nous prouve qu'il peut être aussi à l'aise devant une caméra que sur une scène de concert... Rencontre avec un artiste prometteur !

Après ton premier film, que peux-tu nous dire du métier d'acteur ?

Je commence à comprendre le fait d'interpréter des personnages et de les mettre au service des œuvres pour défendre les idées d'un réalisateur. C'est très différent de la musique, parce qu'avec la musique, je cherche à diriger, alors qu'au cinéma il faut complètement s'abandonner pour laisser exister quelque chose qui n'est pas nous.

Est-ce que tu te reconnais dans le personnage de Far'Hook ?

Nos seuls points communs, c'est qu'on est arabes, qu'on vient d'une cité et qu'on fait du rap. Mais en réalité, on n'est pas dans la même culture. Ce n'est pas une personne dans laquelle je me reconnais mais je trouve qu'il défend de très belles choses auxquelles j'adhère.

Quels sont pour toi les points communs entre la musique et le cinéma ?

C'est l'impact. Dans la musique, les gens peuvent vous adorer ou vous détester pour ce que vous êtes. Par contre, dans le cinéma, on peut vous aimer ou vous détester pour des choses que vous n'êtes pas.

Quelles ont été tes libertés pour écrire les musiques du film ?

On m'a demandé de transmettre une idée. Je me suis aperçu que le

cinéma est très cadré, qu'il n'y a aucune place pour l'improvisation. Il fallait écrire quelque chose qui corresponde à la vision que Rachid Djaïdani a de Far'Hook, pas de la musique de Sadek.

Le film tourne autour de la confrontation entre le personnage de Depardieu et le tien : est-ce que cette confrontation a eu lieu aussi sur le tournage ?

Il a écouté mes musiques. Il était très attentif, très curieux. En plus, il a un sens du rythme complètement inné. Ce qui est vraiment incroyable, c'est que je ne connaissais pas du tout ce monsieur, à part à travers ses grands films. Moi aussi, j'avais des a priori sur lui. Je ne m'attendais pas à voir quelqu'un avec une aussi grande ouverture d'esprit et surtout un intérêt réel pour les gens.

Ton dernier album s'appelle Ni que le casino : pourquoi ?

J'ai beaucoup fréquenté les cercles de jeux clandestins pendant une période de ma vie, et j'y ai ren-

contré tellement de tristesse, tellement peu d'espoir... Or le monde est un immense casino : essayer de courir après les biens matériels pour juste s'incorporer au système, c'est ce qui nous pousse à être malheureux. On est attirés par des modèles qui sont tout simplement inaccessibles et malsains. On fait croire aux jeunes que s'ils n'ont pas une Ferrari, un appart sur quatre étages et 15 Rolex ils seront malheureux, alors qu'au final, ça n'est que du matériel. L'essentiel, c'est d'être heureux, de trouver le chemin vers son épanouissement.

Ça fait quel effet d'avoir un rêve et au final, de « niquer le casino » ?

C'est extraordinaire ! J'espère vraiment que ça peut servir aux gens, que ça peut les motiver. Quand je vois des jeunes qui viennent me voir et me disent qu'avant ils ne faisaient rien de leur vie et que ma musique leur a donné envie de s'y mettre, je suis heureux. Un jour, j'ai croisé le meilleur ouvrier de France qui m'a dit que les matins, il faisait ses pâtisseries et ses éclairs au chocolat sur mes morceaux, parce que ça le motivait. C'est ça que j'aime.

Mesdames, Messieurs,
Comme vous le savez, le Festival du Film Francophone touche à sa fin. C'était une vraie opportunité et une chance pour les élèves du LFH qui ont pu participer à ce projet. Grâce à ce Festival, nous avons pu rencontrer de grandes personnalités telles que **Donato Rottuno**, le réalisateur du film **Baby(A)lone**, ou encore **Sveva Aliverti**, l'actrice principale du film **Dalida**.

Ce festival était un lieu de rencontre et de partage réunissant des gens autour d'une même passion : le cinéma. Nous pouvons considérer cet évènement comme un feu d'artifice d'émotions : les gens passaient du rire aux pleurs, chantaient en même temps que les musiques de films, le sourire aux lèvres.

Mathilde

Nous tenons à remercier chaleureusement Laëticia Kulyk, directrice du Festival pour sa grande disponibilité ainsi que tous les personnels de l'Institut Français ayant aidé les élèves à mener à bien leur projet.